

Arrest

nr. 121 475 van 26 maart 2014
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 september 2013 met refertenummer x.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. HOUBRECHTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 februari 2013 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan.

Op 1 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te

verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 5 augustus 2013. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep vast.

2.2 De artikelen 2 en 3 van de wet houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie, van 31 december 2012 voeren opnieuw het begrip "synthesememorie" in. Artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen:

– 39/71;

– [...];

– 39/73 (,§ 1);

– 39/73-1;

– 39/74;

– 39/75;

– 39/76, § 3, eerste lid, met uitzondering van de beroepen inzake de beslissingen vermeld in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 die overeenkomstig artikel 39/76, § 3, tweede lid, worden behandeld;

– 39/77, § 1, derde lid.

De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesememorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesememorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid."

Het genoemde artikel 39/81, vijfde lid definieert de synthesememorie aldus als een akte waarin de verzoekende partij een samenvatting van alle aangevoerde middelen geeft.

Artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verzoekende partij die daarom heeft verzocht "over een termijn van vijftien dagen [beschikt] om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat".

Artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad het ontbreken van het vereiste belang vaststelt wanneer de verzoekende partij geen synthesememorie "zoals bedoeld in het vijfde lid heeft ingediend".

Uit de samenlezing van het vijfde en zesde lid van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet volgt derhalve dat het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld indien geen of geen wetsconforme

synthesememorie werd neergelegd door de verzoekende partij die uitdrukkelijk kennis heeft gegeven van haar wens om een synthesememorie neer te leggen.

2.3 *In casu* herneemt de verzoekende partij in de 'synthesememorie' integraal de middelen zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift en voegt bijkomende stukken toe.

2.4 Ter terechtzitting stelt de raadvrouw van verzoekende partij dat de synthesememorie wel voldoet aan de vereisten van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet. Zij is het niet eens dat de synthesememorie geen letterlijke weergave van de middelen zou mogen bevatten. Bovendien is de synthesememorie niet beperkt tot een herhaling van de middelen aangezien zij bijkomende elementen (lees bijkomende stukken) heeft toegevoegd. Zij is het evenmin eens met de sanctie van gebrek aan belang, daar er een synthesememorie is die beantwoordt aan artikel 39/81 van de vreemdelingenwet daar waar deze een letterlijke herhaling van de middelen in het verzoekschrift inhoudt. Het middel in het verzoekschrift was reeds vrij kort en kan moeilijk nog meer worden samengevat. Een samenvatting kan volgens de verzoekende partij net zo goed een letterlijke herhaling zijn. In dit licht verwijst de verzoekende partij naar de definitie van 'samenvatten' in Van Dale, met name verschillende delen van een redenering samen brengen tot één geheel. Zij verwijst tevens naar de definitie die de Raad van State vroeger gaf aan de repliekmemorie, met name dat argumenten op een rijtje worden gezet. Ook verwijst de verzoekende partij naar de artikelen 6 en 13 van het EVRM, dat de rechten van verdediging vrijwaart, zij wijst erop dat de synthesememorie net werd ingevoerd om de rechten van verdediging te vrijwaren. Tevens verwijst zij naar het gelijkheidsbeginsel, meer bepaald de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. De andere behandeling bestaat er volgens de verzoekende partij in dat een verplichting tot verkorting impliceert dat een middel hernemen in de synthesememorie leidt tot de vaststelling van een gebrek aan belang, terwijl het niet indienen van een synthesememorie ertoe leidt dat het middel kan worden behouden. In dit laatste geval heeft men dus wel belang, terwijl het identiek hetzelfde middel betreft. De verzoekende partij vraagt de Raad dan ook de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof: *"Schendt artikel 39/81 van de vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet daar waar de verzoekende partij die tijdig kennis geeft van haar intentie een synthesememorie neer te leggen met behoud van alle middelen uiteengezet in het verzoekschrift haar belang verliest, terwijl de verzoekende partij die tijdig kennis geeft van haar intentie geen synthesememorie neer te leggen haar belang behoudt?"*

2.5 De verwerende partij stelt dat er geen rekening gehouden kan worden met de synthesememorie als deze geen samenvatting bevat. De verzoekende partij dient een synthesememorie in te dienen overeenkomstig de wet. Verder stelt de verwerende partij dat de rechten van verdediging niet geschonden werden aangezien iedereen de mogelijkheid heeft gekregen om een synthesememorie in te dienen. De verwijzing naar de vroegere rechtspraak van de Raad van State is ook niet dienstig aangezien de wet thans in een sanctie voorziet.

2.6 De Raad herhaalt dat artikel 39/81, vijfde en zes lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld."

Uit bovenstaande bewoordingen blijkt zodoende duidelijk dat het niet indienen van een synthesememorie *"zoals bedoeld in het vijfde lid"*, waarbij voornoemd vijfde lid bepaalt dat in de synthesememorie *"alle aangevoerde middelen worden samengevat"*, gesanctioneerd wordt met de vaststelling van het ontbreken van het vereiste belang. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat het indienen van een synthesememorie waarin niet alle aangevoerde middelen worden samengevat, niet gesanctioneerd wordt en dat voornoemd artikel 39/81 anders zou kunnen geïnterpreteerd worden.

Verder wordt erop gewezen dat op grond van de betekenis van het woord 'samenvatten' uit het Van Dale Groot Woordenboek van de Nederlandse taal, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, niet kan worden besloten dat een loutere reproductie van het verzoekschrift als een samenvatting kan worden beschouwd. Zowel uit de betekenis van het woord 'samenvatten', namelijk *"1. (verouderd) als in één greep vatten, bij elkaar nemen, tot een geheel verenigen (...)* 2. *in het kort*

weergeven of herhalen (...)” als uit de betekenis van het woord ‘*samenvatting*’: “1. *Het samenvatten, 2. Korte weergave van de inhoud. (...)*” blijkt dat de verkorte weergave of herhaling doorslaggevend is, waardoor een loutere reproductie niet kan volstaan.

Waar verzoekende partij verwijst naar ‘oude’ rechtspraak van de Raad van State wijst verwerende partij er terecht op dat deze rechtspraak thans niet dienstig is aangezien de wet sindsdien is gewijzigd en thans voorziet in een sanctie.

Verder verwijst de verzoekende partij naar artikel 39/60 van de vreemdelingenwet en de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), dat de rechten van verdediging vrijwaart. De Raad wijst erop dat in voornoemd artikel 39/60 wordt bepaald dat door de partijen “*geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn*”. Vervolgens kan erop gewezen worden dat de neerlegging van een synthesememorie *conform* artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet facultatief is, waarbij de verzoekende partij desgevallend kennis kan geven van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen, waarna de procedure *conform* artikel 39/81, achtste lid van de vreemdelingenwet wordt voortgezet en de middelen uit het inleidend verzoekschrift in hun oorspronkelijke vorm zullen worden behandeld. Het kwam dan ook aan de verzoekende partij toe om te kiezen om, ofwel een synthesememorie in te dienen *conform* artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet en de aangevoerde middelen samen te vatten, ofwel de griffie er tijdig van op de hoogte te stellen dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen waarna zij overeenkomstig artikel 39/81 van de vreemdelingenwet ervan verzekerd is dat de annulatieprocedure wordt voortgezet. De verzoekende partij maakt *in casu* geenszins aannemelijk dat haar rechten van verdediging met de voeten zouden worden getreden of dat haar recht geput uit de artikelen 6 en 13 van het EVRM zou worden geschonden.

Ten slotte verwijst de verzoekende partij naar het gelijkheidsbeginsel, meer bepaald de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, en verzoekt zij de Raad om aan het Grondwettelijk Hof de volgende prejudiciële vraag te stellen: “*Schendt artikel 39/81 van de vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet daar waar de verzoekende partij die tijdig kennis geeft van haar intentie een synthesememorie neer te leggen met behoud van alle middelen uiteengezet in het verzoekschrift haar belang verliest, terwijl de verzoekende partij die tijdig kennis geeft van haar intentie geen synthesememorie neer te leggen haar belang behoudt?*”, daar de andere behandeling erin bestaat dat een verplichting tot verkorting impliceert dat een middel hernemen in de synthesememorie leidt tot de vaststelling van een gebrek aan belang, terwijl het niet indienen van een synthesememorie ertoe leidt dat het middel kan worden behouden en men in dit laatste geval dus wel belang heeft, terwijl het identiek hetzelfde middel betreft.

De Raad wijst op artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof (hierna: de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof), dat luidt als volgt:

“§ 1. Het Grondwettelijk Hof doet, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent:

1° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten;

2° onverminderd 1°, elk conflict tussen decreten of tussen regels bedoeld in artikel 134 van de Grondwet, die uitgaan van verschillende wetgevers en voor zover het conflict ontstaan is uit hun onderscheiden werkingssfeer;

3° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II « De Belgen en hun rechten », en de artikelen 170, 172 en 191 van de Grondwet.

(...)

§ 2. Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechtscollege, dan moet dit college het Grondwettelijk Hof verzoeken op deze vraag uitspraak te doen.

Het rechtscollege is daartoe echter niet gehouden:

1° wanneer de zaak niet door het betrokken rechtscollege kan worden behandeld om redenen van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid, tenzij wanneer die redenen ontleend zijn aan normen die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag;

2° wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met een identiek onderwerp.

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.”

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de door haar voorgestelde prejudiciële vraag verwijst naar de verzoekende partij die tijdig kennis geeft van haar intentie een synthesesmemorie neer te leggen met behoud van alle middelen uiteengezet in het verzoekschrift. Het vijfde lid van artikel 39/81, zijnde één van de twee leden waarvan de verzoekende partij de toetsing aan de Grondwet vraagt, spreekt echter over een synthesesmemorie “*waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat*”. Zodoende betreft de verzoekende partij de door haar voorgestelde prejudiciële vraag niet op de tekst van de wettelijke bepaling waarvan zij de toetsing vraagt, maar op een eigen interpretatie van deze wettelijke bepaling of een interpretatie ervan door de Raad. Dit blijkt des te meer uit het feit dat de verzoekende partij reeds op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift op de hoogte was van de wettelijke bepaling die handelt over een synthesesmemorie “*waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat*”. De kritiek van de verzoekende partij heeft dus in wezen betrekking op de interpretatie door de Raad van deze wettelijke bepaling. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de vraagstelling van de verzoekende partij niet gericht is op het doorvoeren van een grondwettigheidstoets van artikel 39/81, vijfde en zesde lid van de vreemdelingenwet op zich, maar eerder is geformuleerd als een verzoek dat het Grondwettelijk Hof de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter zake zou onderzoeken om zich daarover uit te spreken. Het Grondwettelijk Hof is daarvoor echter niet bevoegd (*cf.* RvS 24 mei 2013, nr. 223.585; *cf.* Arbitragehof nr. 13/2004, 12 januari 2004).

Gezien de voorgestelde prejudiciële vraag zodoende geen vraag is omtrent de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel, zoals bepaald in artikel 26, § 1, 3° van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof, en overeenkomstig artikel 26, § 2, eerste lid van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof een rechtscollege slechts het Grondwettelijk Hof moet verzoeken op een vraag “*te dien aanzien*” uitspraak te doen, dient de Raad in voorliggend geval de door de verzoekende partij voorgestelde prejudiciële vraag die zoals hoger uiteengezet geen vraag “*te dien aanzien*” betreft, dan ook niet te stellen.

2.7 Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting geen elementen heeft bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hierboven reeds was gesteld, zodat overeenkomstig artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

Het overige betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting betreft de grond van de zaak en doet, gelet op het feit dat het beroep onontvankelijk is, niet ter zake.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN